

Ангел Каралийчев

Кръщението на стария вълк

Живееше един дядо поп. Матей го казваха. Живееше в една малка къща с лозница пред прозореца, тревясал двор, орех сред двора и плетена кошара под ореха. В кошарата вечерно време се завръщаше от зеленото, окичено с теменуги и кокиче, поле една напрацяла вакла овчица. На прага я посрещаше бялото й агне с червено герданче на шията.

Стоеше дядо поп на едно трикрако столче под лозницата и се радваше на бялото агне. Бялото агне беше много страхливо. То играеше на двора и щом шумка шумнеше, цяло се разтреперваше. А когато гащати-ят петел, кацнал на плета, плеснеше с големите си крила, то бягаше в дъното на кошарата и очите му плахо светулкаха в мрачината.

Живееше в гората един вълк, стар вълк със зъби като тесли и сърце, студено като лед. Показваше той глава от шубраките, гледаше жадно овцете, които радостно хрупаха сочната тревица, и си облизваше муцуната.

Не щеш ли, една вечер къде залез слънце майката на дядовото попово страхливо агънце се отдели от стадото и тръгна към гората да си хрупне зелен здравец. Чувала беше, че от здравеца млякото става здраво и чедото и ще израсне пъргаво като мряна риба. Но когато навлезе в полумрака, под дърветата, наместо да си хрупне зелен здравец, гладният вълк си хрупна овчо месо.

Вечерта плахото агне забля тъй жално, като видя, че майка му не се връща, че дядо поп си обърса очите с ръкав. Прегърна той малкото сираче и чу как сърцето му тупти като дъждовна капка по лист. Цяла нощ мисли дядо поп какво да прави. А когато съмна и ведрина окъпа широките като длан листа на ореха и тревата засълзи, той взе един чувал и закуцука към гората. Намери вълка заспал под едно буково дърво с подут корем. Бутна го дядо поп с патерицата по корема и вълкът скочи.

– Докога ще правиш грехове – му каза дядо поп, – не се ли насити на невинна кръв? Лани изяде кобилата на куция воденичар и накара човека да бърти сам пътя с хромия си крак от воденицата до село. През есента изяде кравата на една клета сиромашкия и дечицата й няма с какво да се облажат. Тази пролет грабна от стадото на овчаря югича с позлатените рога. Сега няма кой да предвожда стадото по хълмовете и овцете забъркват пътя. Много си грешен. Покай се! Посипи главата си с пепел!

– Да я посипя – отвърна вълкът, – защо да не я посипя?

– Стани християнин!

– Да стана – рече вълкът, – защо да не стана?

– Закълни се, че няма да посягаш на селско добиче, а ще ядеш като

мечката ябълки, круши, киселици и мед от хралупите.

– Заклевам се рече вълкът, – защо да не се закълна?

– Но най-напред трябва да те покръстя.

– Най-напред земи, че ме покръсти!

– Хайде в селската черква – там става кръщението.

– Не мога – отвърна вълкът – да вляза в селото ви; тука, ако щеш, ме покръсти.

Извади дядо поп една свята книжка и зачете. В туй време наблизко звъннаха звънците на овчаревото стадо. Вълкът наостри уши. Стадото наближи, дори се чуваше как хрупат трева овцете. Вълкът се пооблиза веднаж, облиза се два пъти и зина:

– Спри, дядо попе, не бързай! Почакай малко, додето си грабна една овчица и я отнеса в гъсталака. Пак ще се върна да ме кръстиш. Има време.

– Не отивай – посъветва го дядо поп, – овчарят има три черни кучета: щом те видят, ще връхлетят върху ти и ще ти скъсат кожата.

– Ах, какво да правя дядо попе, като ми се ще овчо месо?

– Какво ли? Влез в чувала. Аз ще те занеса сред стадото. Никой няма да разбере. Като стигнем сред стадото и те сложа на земята, между овцете, аз ще заприказвам овчаря, а ти си избери най-тлъстото агне. До-дето те съзрат кучетата, ще побегнеш. Сетне ще те кръстим.

Повярва вълкът на кръстника си и се намърда в чувала.

Запъшка дядо поп с тежкия звяр на гръб към стадото. Овчарят го зърна и се провикна:

– Какво носиш, дядо попе?

– Нося един мях небито сирене от мандрата. Ела насам с кривака! Як ли е кривакът ти?

– Дрянов – отвърна овчарят и щом разбра каква е работата, плю си на ръцете и почна да бърчи чувала. Тупа-лупа, пат-кют – додето пот изби по челото му – и спря. Дядо поп надникна в чувала и видя, че вълкът беше посветен, без да бъде кръстен.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране: sir_Ivanhoe, август, 2007 г.
Разпознаване и последна редакция: NomaD, август, 2008 г.

Издание:

Ангел Каралийчев. Приказен свят. Том втори, 1982
Издателство „Български писател“, 1982

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9069>]